

Een heilsprofetie voor de heidenen

PREEK OVER ZACHARIA 8:23

Zingen: Psalm 46:4

Lezen: Zacharia 8:8-23

Zingen: Psalm 96:2, 5, 7

Zingen: Psalm 22:14

Zingen: Psalm 87:4

GEMEENTE,
Met Gods hulp willen we overdenken een gedeelte uit het hoofdstuk dat u is voorgelezen, namelijk Zacharia 8 vers 23:

Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen uit allerlei tongen der heidenen grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van één joodse man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.

Deze tekst spreekt over: *Een heilsprofetie voor de heidenen.*

1. Wereldwijd verspreide geur;
2. Wereldwijd gemis;
3. Wereldwijde Gave.

1. Wereldwijd verspreide geur

Wie wil er in Jeruzalem wonen? Wie wil vandaag tot de kerk behoren? Wie wilde in de dagen van Zacharia en in de jaren daarvoor wat met Jeruzalem te maken hebben? Jeremia heeft op de puinhopen van Jeruzalem gezeten toen de stad verwoest is en een groot deel van de

bevolking is weggevoerd. Hij heeft klaagliederen gezongen en heeft geklaagd over de onreinheid in Jeruzalem en de stank die opsteeg van die puinhopen vanwege de goddeloosheid in Jeruzalem.

De heidenen lachten om Jeruzalem. Ze bespotten de God en de tempel van Jeruzalem. Ze haalden hun neus op. Weet u wat de heidenen in die dagen onder elkaar zeiden als ze je het ongeluk toewensten? Dan zeiden ze: de Heere make u gelijk de joden, gelijk Jeruzalem. Vreselijk, zoals Jeruzalem tot een spot en een oordeel is geworden. Wie zou daar willen wonen?

Zacharia leeft en werkt na de ballingschap in die stad. Het volk mocht na zeventig jaar terugkeren. Niemand wilde toen eigenlijk in Jeruzalem wonen. De tempel werd niet herbouwd. De teruggekeerde ballingen waren druk met hun boerderijen, wijngaarden en landerijen. Die moesten weer bebouwd en bewoond worden. Maar Jeruzalem, wie bekommerde zich om Jeruzalem?

Wat heeft dat een pijn en een smart gegeven in het leven van Gods Sion. Zo kon de beloofde Zaligmaker niet komen. De oude profeet Haggai heeft opgeroepen om de tempel te herbouwen. De profeet Zacharia is de veel jongere tijdgenoot van Haggai. Ondanks de terugkeer is het donker in en ook rond Jeruzalem, want het is misoogst op misoogst. Gods oordelen gaan over die teruggekeerde ballingen, door hun eigen schuld.

In die nood moeten Haggai en Zacharia hun arbeid doen. Zacharia krijgt rond 519 voor Christus nachtgezichten. In deze gezichten toont de Heere dat er van de mens geen verwachting is. God laat ook zien dat er in die nood van de Heere verwachting is. De nachtgezichten spreken daarvan, maar ook de boodschap die Zacharia daarna moet brengen in zijn prediking, zoals in hoofdstuk 8.

God zal grote dingen laten zien in Jeruzalem en ook wereldwijd. Ook al moest Nehemia mensen dwingen om in Jeruzalem te gaan wonen. Jeruzalem zal weer bebouwd worden, Jeruzalem zal vol worden, voller dan in het verleden. Terwijl Zacharia daarover mag spreken aan het begin van het achtste hoofdstuk, licht niet alleen Jeruzalem op dat herbouwd zal worden. Zacharia overziet in de profetie van het achtste hoofdstuk, maar ook in de andere profetieën, de eeuwen

die nog zullen volgen. Hij mag zelfs een blik slaan op het hemels Jeruzalem. Zo lezen we in Zacharia 8:4 en 5: ‘Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Er zullen nog oude mannen en oude vrouwen zitten op de straten van Jeruzalem; en ieder zal zijn stok in zijn hand hebben vanwege de veelheid der dagen. En de straten dier stad zullen vervuld worden met knechtjes en meisjes, spelende op haar straten.’ Zacharia tekent met deze woorden een stad waarin geen gevaar meer gezien wordt. Alles is vervuld van vrede, alles is vol van de blijdschap des Heeren. Blijdschap die hier ten dele blijft maar die in het hemels Jeruzalem vol zal zijn.

Op weg daarheen, naar dat hemels Jeruzalem, verlopen dagen, verlopen jaren, verlopen eeuwen. Over het verloop van die dagen gaat het ook in vers 23, de tekst, als er staat: ‘Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden.’ Dagen die verlopen, dagen waarin Gods Woord uitgaat, zal blijven uitgaan op deze aarde, dat er door Woord en Geest verandering zal komen. Verandering in het Jeruzalem van Zacharia’s dagen. De vloek zal afgewend worden. En de landerijen en de wijngaarden zullen hun inkomsten weer geven. Hoor maar in het tiende en elfde vers: ‘Want vóór die dagen kwam des mensen loon teniet, en het loon van het vee was geen; en de uitgaande en de inkomende hadden geen vrede vanwege de vijand, want Ik zond alle mensen een iegelijk tegen zijn naaste. Maar nu zal Ik aan het overblijfsel dezes volks niet wezen gelijk in de vorige dagen, spreekt de HEERE der heirscharen.’ Er zal verandering komen. Vanwege Gods genade. Vanwege Gods ingrijpen. Men zal weer gehoor schenken aan Gods Woord en inzetting.

Niet omdat het moet. Zo was het vroeger, waarvan we lezen in het zevende hoofdstuk: een *moeten* vasten. Een vasten waarvan ze moe worden. Een bidden waarop geen verandering komt. Misschien kent u dat ook wel in uw leven. Dat moe worden van al uw godsdienst en er verandert toch niks en het blijft allemaal hetzelfde. Die ziekte blijft, die onbekeerlijkheid blijft, en noemt u verder maar op.

Toch er is verandering mogelijk door Gods genade. In Zacharia’s dagen en vlak daarna komt er verandering. Daarover spreekt Zacharia in hoofdstuk 8. Zichtbaar zal worden dat men de godsdienstige

plichten niet meer doet omdat het moet, maar uit liefde tot de Heere en Zijn dienst. Omdat men de waarheid en de vrede weer liefheeft zoals dat in het negentiende vers van het achtste hoofdstuk gevonden wordt. Onwaardige zondaren die God doet delen in genade, genade die blijdschap werkt in harten en levens van mensenkinderen. Blijdschap waarin iets oplicht van de eeuwige blijdschap. Blijdschap omdat God vrede maakt tussen Hem en zondaren in Jeruzalem. Een blijdschap die iedere dag opnieuw zichtbaar wordt in het leven.

Waar is die blijdschap vandaag onder ons? Er is zoveel plicht die we doen in het godsdienstige. We zijn er omdat het moet, we doen het omdat het moet. Aan een Afrikaanse dominee werd eens bij zijn vertrek uit ons land terug naar Afrika gevraagd: ‘Wat is u nu opgevallen in de Nederlandse kerken? Wat is u nu tegengevallen hier in Nederland in de kerk?’ Hij had gepreekt in Nederland, hij had in de ouderlingenbank gezeten en erop gelet hoe wij in de kerk zaten. Weet u wat hij daarvan zei? Het is wel beschamend. Hij had dikwijls een stuk ongeïnteresseerdheid gezien onder kerkgangers. Mensen die er wel waren, maar die in de kerk uitstraalden: we zijn er omdat het moet. Misschien dat ze er ook waren voor de sociale contacten. En verder, nee, verder zag je eigenlijk niets aan die mensen. Geen honger, geen dorst naar het Woord van God. Geen uitzien naar vrucht op het Woord van God.

Zo was het ook in Jeruzalem, maar Zacharia profeteert dat het veranderen zal. Als God harten en levens van dood levend maakt, verandert alles. Dan verdwijnt de sleur. Dan gaan we de Bijbel anders lezen, dan gaan we anders naar de kerk. Dat kun je zien, dat merkt de omgeving op. Zo zal het ook zijn in Jeruzalem en voor de joden wereldwijd.

Er zal een reuk, een geur van het volk uitgaan. Eerst was daar de stank van de onreinheid, de zonde, maar dan zal er een geur uitgaan van dat volk: de reuk van de vreze des Heeren. De reuk van een leven met God en voor God. Een leven vanuit de zaligheid van de Zaligmaker van zondaren. Je ziet iets van wat je in de wereld niet vindt. Wat je in Babel niet kon vinden maar wat je in Jeruzalem dan wel vindt als God daar met de wind van Zijn Geest gaat werken. Als Hij niet door kracht, niet door geweld, maar door Zijn Geest gaat werken. Van die

geur gaat een aantrekkingskracht uit. Niet alleen op joden wereldwijd maar ook op heidenen. Een reuk ruiken die heidenen, ze zien iets in het leven van die mensen, van die joodse mensen. Ze hebben gezegd: de Heere maakt je maar als de joden. Dan ga je helemaal ten onder. Maar in de godsvreze zien ze iets wat ze in de wereld en in hun eigen leven nog nooit gezien hebben. Dan merken ze iets op dat door geld en goed niet verspreid wordt.

Het is de geur die opsteeg uit Naomi's leven toen ze terug gingen naar Bethlehem. Toen ze gehoord had dat de Heere Bethlehem bezocht had, gevende hun brood. Ja maar, Naomi, er is hier in Moab ook brood. Er groeit hier veel meer graan op de hoge vlakten dan daar bij Bethlehem. Er is daar zo vaak honger geweest. Je hebt hier jaren brood gehad. Het brood smaakt hier toch ook goed. Blijf toch hier, hier zijn je schoondochters. Blijf toch bij je schoondochters.

Nee, ze wil daar zijn waar ze van hoort, waar ze van ruikt als het ware op een afstand: de Heere heeft Zijn volk bezocht, gevende hun brood. Ze moet daar zijn. Ze vertelt erover en Ruth en Orpa willen beiden mee. De geur die uitgaat van die boodschap, de geur die uitgaat van Naomi is levend en aantrekkelijk.

Op de pinksterdag zie je hetzelfde. Als Petrus daar preekt tot die samengestroomde joden die komen uit allerlei geslacht, taal en volk werkt dat verwondering. Ze roepen uit: 'Wat wil toch dit zijn?' Het zijn van die eenvoudige mannen en dan die boodschap in hun eigen taal. Zo'n boodschap hebben ze nog nooit gehoord.

Koning Agrippa ziet Paulus voor hem staan, geboeid, een gevangene. Wat heeft een gevangene nu nog? Niets toch! Een ellendig leven. Die man moet zien dat hij loskomt, dan kan hij nog eens van het leven genieten. Als hij dan Paulus hoort spreken, de geur van zijn leven ruikt... Wat een blijdschap, wat een zaligheid in zijn leven vanwege die God aan Wie hij zich verbonden weet. Vanwege die Zaligmaker van zondaren. 'Gij beweegt mij bijna een christen te worden.' Wat een geur gaat er in die dagen van de joden uit ook onder het heidendom. Zijn die dagen al voorbij? Nee, die dagen zijn nog niet voorbij. We leven nog in het heden der genade. Gods Woord gaat nog uit, een reuke ten leven of een reuke ten dode. De Heere laat Zijn Woord

uitgaan, ook nu, om dode zondaren tot leven te brengen.

Hoe donker de tijd ook is, hoe moeilijk het soms ook is, ook als gemeente en persoonlijk te midden van allerlei tegenslagen en moeiten, toch klonk daar dat levende Woord. Wat een wonder, wat een geur, wat een reuk. Wat kun je dan een verlangen hebben om in dat heil waar dat Woord van spreekt te delen.

U zult ze ook ontmoet hebben uit wier leven die geur opsteeg. Nee, dan hoor je geen farizeïsme spreken, maar die kinderlijke afhankelijkheid, die vreze des Heeren. Van zichzelf niets dan zonden. Maar daar tegenover die waarheid, vrede, bij de Heere vandaan in de Waarheid, de Heere Jezus Christus, in de Vredevorst.

Mag ik u vragen: weet u dat zending heel dichtbij begint? Zending begint te midden van uw collega's, je vrienden, uw burens. Als ik naar uw burens zou gaan vanavond en ik zou aanbellen en vragen: 'Wat voor geur gaat er nu van die man en vrouw uit die naast u wonen? Ze zaten vanavond in de kerk.' Zullen ze dan zeggen: 'Ja, die zijn heel godsdienstig, maar de wereld vinden ze ook heel belangrijk, mooie dingen, die vinden ze heel belangrijk. Daar kunnen ze uren over praten, daar hebben we zoveel gesprekken over. Ja, wat er in de kerk gebeurt, daar weet ik eigenlijk niet zo veel van, daar hoor en zie ik eigenlijk niets van. Ik zie ze wel dikwijls gaan en terugkomen, maar volgens mij heeft dat niet zoveel betekenis in hun leven.'

Laten we daarin maar bij onszelf beginnen. Ik heb genoeg aan mezelf, dan hoef ik niet naar een ander te wijzen. Maar wat moet schaamte ons aangezicht bedekken. We zonderen onze gaven af voor de zending, we geven misschien grote bedragen, we zijn altijd in de kerk, maar met mijn burens hebben we nog nooit over God gesproken. Het moet zo anders zijn.

Misschien kent u ook wel zo'n voorbeeld in uw omgeving. Een medelid van de gemeente die op zijn sterfbed lag. U kwam er ook nog op bezoek en hij zei: 'Mijn burens zijn vandaag geweest. Ik heb afscheid genomen van hen nu het nog kan. Het zal niet zo lang meer duren. Maar ik wilde toch nog even met ze praten.'

'Waar heb je het dan over gehad? Wat de dokter gezegd heeft?'

'Nee, ik heb met hen gesproken over wat de Heere kan en wil geven

ook op een ziekbed, ook op een sterfbed. En dat Hij het hele ziekbed veranderd heeft door Zijn genade. Ik heb gesproken met hen over de toekomst die wacht. Niet omdat ik beter ben dan mijn burens, ik heb ze gezegd: ik ben net zo slecht, net zo zondig. Ik heb gesproken over Gods genade, toen ze vroegen: hoe kom je daar nu aan?"

Als je bij een van die burens gaat vragen: 'Hoe was dat nu bij die vrome buurman van je toen die afscheid wilde nemen?' Die man blijft stil, hij krijgt tranen in zijn ogen en zegt: 'Zo zou ik ook wel willen sterven.' Geur die uitgaat van de vreze des Heeren! We gaan naar onze tweede gedachte.

2. Wereldwijd gemis

We lezen in de tekst dat als die geur van Gods werk vanuit Jeruzalem wordt opgemerkt joden zich wereldwijd opmaken om terug te keren naar het joodse land.

Zie je ze bezig daar in zo'n heidens land? De joden dreven dikwijls handel en hun zaken gingen goed. Ze gaan zich gereedmaken, om terug te gaan naar Jeruzalem. Want daar woont de Heere, daar toont de Heere Zijn grote daden. Daar willen ze zijn. Hun heidense omgeving merkt op dat ze gaan vertrekken. Wat gebeurt er dan als ze alles aan het gereedmaken zijn voor het vertrek?

We lezen in de tekst: 'dat tien mannen uit allerlei tongen der heidenen grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van één joodse man.' Ziet u die joodse man staan bij de deur van zijn woning? Hij gaat weg. De kamelen staan gereed en hij zal zijn reis gaan beginnen. Zijn burens staan er ook, ze zullen hem gedag zeggen. Maar wat doen die burens nu? Tien mannen grijpen hem vast. Willen ze hem hier houden? Nee, ze willen met de joodse man mee naar de plaats waar zijn God woont en troont.

Tien mannen, dat is toch niets! Wat stellen tien mannen nu voor op de bevolking van heel die stad. Stel je voor dat er maar tien mensen in de kerk zouden zijn. Daar houd je toch geen kerk voor. Tien, het stelt toch helemaal niets voor. Is dat nu een beweging onder de heidenen, onder die miljoenen van heidenen. Tien mannen die een joodse man aangrijpen, tien, dat is niets. Maar zo moet u dat getal tien niet

uitleggen. Je moet dat getal tien in deze tekst anders uitleggen. Het is als een tien die staat op een tentamen- of een repetitieblaadje. Als je een schriftelijke overhoring, een repetitie op school gehad hebt, en je krijgt je blaadje terug en er staat een tien op, wat ben je dan blij! Geweldig, ik heb een tien gehaald! Prachtig toch? Een tien, nee, geen elf en ook geen twaalf. Maar een tien. Het is goed, het kan niet beter. Zo is tien hier bedoeld als het gaat over die tien mannen die de zoom van dat kleed aangrijpen. Het is het getal van de volheid. Het is het getal van de volheid der heidenen, die zullen optrekken en zullen ingaan in het hemels Jeruzalem. Het is het getal dat naar Gods soevereine raad God eeuwig zal grootmaken. Ook uit de heidenen. Wat kun je verder zeggen van die tien mannen die de zoom van dat kleed van de joodse man aanraken? Ze missen die God van Israël. Die God van deze jood. En ze kunnen niet buiten de God van deze jood. Er komt een verschil openbaar, zoals bij Orpa en Ruth. Orpa ging wel mee vanwege die geur, maar ach, Moab kon ze ook niet loslaten. Maar Ruth kon niet buiten die God van Israël. Er valt een scheiding op de pinksterdag onder de mensen die geroepen hebben: ‘Wat wil toch dit zijn?’ Er zijn er die hun schouders ophalen en die keren terug, maar er zijn er drieduizend die blijven en die roepen: ‘Wat moeten wij doen om zalig te worden?’ Die missen God, die missen de zaligheid en kunnen er niet buiten. Datzelfde zie je in het leven van die tien mannen die de zoom van het kleed van die joodse man aangrijpen. U komt er misschien ook wel eens achter in uw leven dat u iets mist. U zegt mogelijk wel eens bij uzelf, als u de dominee over bekering hoort preken, over Gods weg met Zijn volk, als u avondmaalgangers ziet: ‘Ja, dat mis ik. Zoals ik nu leef kan ik niet sterven.’ Misschien afgelopen zondag nog na die ernstige preek, dat u naar huis bent gegaan en zei: ‘Ja, dat mis ik ten enenmale. Hoe moet het nu verder in mijn leven?’ U hebt wat langer, wat ernstiger gebeden. U hebt wat meer in de Bijbel gelezen, maandag, dinsdag, woensdag, misschien de hele week wel, volgende week doet u dat misschien ook nog, maar het ebt weer weg. De wereld neemt u weer in beslag en al het bezig zijn in de wereld vervult u weer. Eenmaal als de Bruidegom komt, zult u daar neerliggen. Er zal geen olie in uw lamp zijn. Te laat.

Dat sluimeren, vreselijk. Onder ons, maar ook op het zendingsveld. Daar waar zendingswerkers uitgaan is er niemand die op dat Woord zit te wachten. Maar God zendt Zijn zendingen uit. Op Gods tijd en op Gods wijze wordt daar het Woord verkondigd. En ze komen, soms velen.

Je bent soms verrast door het aantal mensen wat er komt. Maar wat blijkt dikwijls, dat ook die mensen alleen voor de tijd geholpen willen worden. Ze worden voor de tijd geholpen en ondertussen volgen ze catechisatie, soms jarenlang onderwijs. Ze doen belijdenis en zijn gedoopt. En dan... het gaat wat beter. De welvaart komt ook langs andere kanalen tot de mensen. Ze misten even wat. Het leek even aantrekkelijk maar toch, de wereld overwon hun hart weer. Het gemis is er maar even.

In de tekst gaat het over een ander gemis. De ernst van het gemis kunt u eigenlijk uit de tekst wel horen als er staat dat die tien mannen uit allerlei tongen der heidenen grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een joodse man. Ziet u ze met die hand gaan naar de zoom van het kled? Het minste, het laagste, alsof ze kruipend mee moeten. Dan nog zouden ze meewillen. Ze grijpen die zoom vast en ze willen die zoom blijven vasthouden. Ze kunnen niet buiten die Israëliet. Nee, ze kunnen niet buiten die God van Israël. Leest u maar mee wat er van die missers staat in het tweeëntwintigste vers: 'Alzo zullen vele volken en machtige heidenen komen, om de HEERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht des HEEREN te smeken.' In het gemis gaan ze zoeken. Het gemis gaat niet over. In hun ongeluk, buiten die God van Israël, is het omkomen. Ze gaan zoeken en blijven zoeken. Ze smeken. In het woord smeken zit: aanhoudend bidden. Niet even bidden, maar aanhouden. In dat smeken zit ook verootmoediging en neervallen voor God. Er is geen verwachting meer van mezelf. Heere, zou het voor zo'n heiden als ik ben nog kunnen? De nood drijft hem voort. Ze zullen vervulling in die nood moeten hebben, wil er ooit verandering komen in hun leven.

Mag ik u vragen: is dat de nood die u naar de kerk gedreven heeft? Is dat de nood die u steeds opnieuw naar de kerk drijft? Dat u het in de wereld niet meer kunt vinden? Dat voor u in de wereld alle sporen

doodlopen? En in dat gemis die zonden, die je doet en die je blijft doen, het lukt niet om in het goede, rechte spoor te gaan. Steeds opnieuw gaat het mis in uw leven. Al zoveel geprobeerd, maar die vuilheid van uw zonden is zo groot. Hoe zal er ooit betaling komen voor die schuld. Zoeken, zoeken, zoeken. Er zijn mensen die wakker liggen van een hoge hypotheekschuld, zeker als je werkeloos wordt. Hoe moet het met die schuld? Je draait en je draait en je blijft maar denken. Kan ik mijn huis blijven houden? Voelt u nu zo de schuld van uw leven? Voelt u nu zo de leegheid van het leven buiten God, het leven met de wereld? Drijft dat u naar de kerk? Doet dat u nu naar Gods Woord grijpen, ook steeds opnieuw? Doet dat u smeken: Heere, wees mij, de zondaar, genadig.

Zulke mensen zullen er hier ook zijn. Zeker, want God gaat nog door met Zijn werk. En die vind je ook op de zendingsvelden. Heidenen die hebben leren zien wat ze misten levend in het heidendom. Hoe ze aangetrokken werden, niet door het geld van de zending maar door de boodschap van Gods Woord die de zending bracht. Hoe ze erachter kwamen dat ze met dat heidendom nooit gelukkig konden worden. Zoekend gemaakt, blijven zoeken, al roepend tot God. Ze hebben moeten leren zien dat de zendingswerker het ook niet kon geven. Maar dat een zendingswerker als middel werd gebruikt om niet alleen te laten zien wat ze misten maar ook om te laten zien Wie God wilde zijn, Wie Christus wil zijn in het hart en leven van mensenkinderen.

Het grijpen van die zoom is het laatste wat u nog grijpen kan, het is haast te laat. U zal hier achterblijven en dan zal u wegzinken in het heidendom. Ze grijpen die zoom zoals die bloedvloeiende vrouw de zoom van het kleed van de Heere Jezus aanraakte. Uitgedokterd, twaalf jaar lang is ze overal geweest, maar haar gezondheid kwam niet terug. Het ergste, ze was onrein en ze bleef onrein en ze zou als een buitenstaander sterven. Waar is een weg, een middel?

De zoom van Zijn kleed alleen. Zijn overwinnende kracht alleen in haar leven. Wat een wonder. Het grijpen van die zoom, het meegenomen worden met de Israëliet. Wat een wonderen van genade: het zien van die zoom, het aanraken van die zoom, het getrokken

worden naar die zoom door de bediening van Gods Woord en Geest, de bediening der verzoening, als God nog Zijn wandelingen houdt in het midden van de gemeente. Wat een wonder voor zo een als ik ben. Hier en op het zendingsveld.

We gaan naar onze derde gedachte maar we gaan eerst zingen uit Psalm 22:14.

Eerlang gedenkt hieraan het wereldrond;
Haast wendt het zich tot God met hart en mond;
En, waar men ooit de wildste volken vond,
Zal God ontvangen
Aanbidding, eer en dankb're lofgezangen;
Want Hij regeert,
En zal Zijn almacht tonen;
Hij heerst, zover de blindste heid'nen wonen,
Tot Hem bekeerd.

3. Wereldwijde Gave

Waar is het de heidenen om te doen, wereldwijd, in het aangrijpen van die zoom, in het gemis dat ze ervaren? Is het ze te doen om de rijkdom van de joden, de zegen die God hun geeft in hun handelszin? Gaat het om de vroomheid van de joden, de uiterlijke vroomheid? Nee, daar is het niet om te doen. Waar is het hun dan om te doen? Uit de tekst blijkt waar het hun om te doen is als ze meewillen met de joodse man die zich gereedmaakt. We lezen: 'Want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.'

Hoort u waar het ze om te doen is? Niet om die man met wie ze mee-reizen, niet om die zoom, maar om de God van die man. Daar is het hen om te doen. Die heidenen, ze roepen in hun gemis, terwijl ze de zoom grijpen: 'God is met ulieden.' Daar ging het Ruth ook om toen ze met Naomi meeging. Wat zei ze? 'Uw volk is mijn volk en uw God mijn God.' Ze heeft geluisterd naar Naomi. Als u gaat sterven daar in Bethlehem onder de hand van God Die u is tegengekomen vanwege uw gaan van de weg van God vandaan, dan wil ik daar sterven waar u sterft. Dan wil ik sterven aan de voeten van uw God. Aan de voeten

van Israëls God alleen, omdat God met ulieden is.

Die heidenen die meewillen, zij kunnen niet meer buiten God. Van nature geldt voor heidenen wat voor ons ook geldt: wij kunnen buiten God en wij kunnen het best uithouden zonder God.

Pas sprak ik nog iemand, een jongere uit de gemeente, die kwam vertellen dat hij eigenlijk niet meer naar de catechisatie wilde komen. Hij was achttien geworden en hij wilde stoppen met de catechisatie. Weet u wat die jongen als reden opgaf? Hij zei: 'In de wereld heb ik het veel beter naar mijn zin. Zondags moet ik van mijn ouders nog naar de kerk, en dat zal ik ook wel blijven doen, maar ik vind het zonde van de maandagavond als ik bij u op catechisatie moet zitten. Dan erger ik me zo dat ik daar moet zitten, terwijl ik ondertussen met m'n wereldse vrienden wat anders kan doen.' Hij zei: 'Ik heb eigenlijk helemaal niets met God, ik voel eigenlijk helemaal niets van God en voor God in mijn leven.'

Ik vroeg hem: 'Wat bedoel je daar nu mee? Hoe voel je dat dan?'

'Ja', zei hij, 'over het algemeen hoef ik er niets meer van te weten. Maar soms is het even nog anders. Dan denk ik: er moet wat zijn, er is een God.'

Ik vroeg hem: 'Waar zou je nu heen willen als je zou gaan sterven?'

'Ja', zei hij, 'dominee, dat is nogal duidelijk, naar de hemel natuurlijk, want ik geloof zeker dat er wat is na de tijd.'

Ik zei tegen hem: 'Dan moet je ervoor zorgen dat je de God van de hemel leert kennen.'

Die God maakt Zich nog bekend onder Zijn Woord. Zondags in de kerk, maar ook op de catechisatie. God is er wel, maar ik heb Hem niet nodig. Dat is ons bestaan. Dan hoeven we niet op die jongen neer te zien, dan hoef je niet naar die jongen te wijzen. Want dit woont van nature in ons allemaal. Ik ben een mensenkind dat buiten het paradijs is geboren en ik wil als God zijn. Maar dan is er geen plaats voor de ware God. Buiten de ware God leef ik uit wat goed is in mijn ogen. Maar zo kunnen die tien heidenen uit de tekst niet verder, zo kan ook vandaag een mens die God kwijt is niet verder. In de nood heeft zo iemand God nodig. Hij heeft nodig dat God ook met hem is. Wat betekent: God is met henlieden? Dat betekent, dat je verkeert onder

de vleugelen van God. Dat je bent gebracht onder de vleugelen van God. Dat je gebracht bent in de schaduw van de Zon der gerechtigheid. Dat je bent gebracht in die Rotssteen Die van geen wankelen weet. En dat je begeert met David daar dagelijks opnieuw in gebracht te worden. Daar ligt het leven. Daar ligt vrede. Daar ligt zaligheid met God. Buiten God de nacht, vreselijk.

Dat God met hen is, dat is de wens, dat is het gebed, dat is het smeken van die heidenen.

Tegen de Israëliet zeggen ze: ‘God is met ulieden.’ Hoort u welke naam daarin doorklinkt? Immanuël: God is met u.

In Immanuël is een rust en zaligheid die de wereld niet biedt. Door Hem alleen wordt een zondaar getrokken, joodse zondaren, joodse ballingen. Met een verlangen om in Jeruzalem te zijn. Om bij Gods altaren te wonen. Om daar de lieflijkheden van de Heere in het offer te mogen aanschouwen en daarin te zien de weg die er loopt terug naar God in het binnenste heiligdom door het bloed der verzoening. David was zo’n man, in Psalm 27 hoor je dat. Saul achtervolgt hem en hij zal een der dagen in de handen van Saul omkomen. En wat is dan zijn gebed te midden van alle gevaren die hem bedreigen? Wilt U Saul van me weghouden? Wilt U die soldaten weghouden, zodat ik wat rust krijg? Nee, dat ik al de dagen van mijn leven zal mogen wonen in Uw tempel om de lieflijkheden van U in het offer tot mijn eeuwig behoud te ontvangen. Hier ten dele en straks volkomen. Dat wordt ervaren, het meest ervaren, bij het altaar, bij het offer. Behoud voor een verloren zondaar in Immanuël.

Kent u dat? Heeft u die lieflijkheden aanschouwd? Mag u het door genade weten om als een wederhorige bij God te mogen wonen? Iets te mogen smaken van de zaligheid, de eeuwige sabbat die hier al aanvangt in dit leven?

Maar wat zegt die joodse man dan? Onmogelijk dat dit kan voor een heiden! Ik zal je eens voorlezen uit mijn Bijbel, Deuteronomium 23:1: een heiden zal nimmer mogen inkomen in het huis des Heeren. En wie een heiden inbrengt in het huis des Heeren is vervloekt. Man, laat die zoom los. Geniet hier toch nog wat van het leven. Dat is het beste wat je kunt krijgen. Want je ligt verloren en je zult eeuwig verloren

gaan. Je ligt onder het oordeel en zeker als je tot Babel behoort, in Babel woont. Jullie hebben gelachen. Jullie hebben het oordeel over de tempel voltrokken. Voor jullie kan het zeker niet. God zal jullie lach doven, eeuwig doven. Vuur van de hemel zal er komen zoals de discipelen dat begeerden over de Samaritanen.

De heiden zegt: Ja, God is met ulieden. De jood bevestigt het en zegt: God met ons. Je hebt gelijk, heiden. Zo is het, God is met ons en kan nooit met jou zijn. En toch: God met ons, Immanuël. Immanuël zal zeker komen en Hij is gekomen. In Hem is die ene weg gebaad voor jood en heiden. De uit het heidendom terugkerende joden kunnen de weg niet banen. Een zendingswerker kan heidenen niet tot bekering brengen. Maar Immanuël - God met ons - is nog niet klaar met Zijn kerkvergaderend werk, Hij is afgedaald naar deze aarde. Hij heeft een weg gebaad voor joden, maar ook voor heidenen. Het is te gering dat de Knecht des Heeren alleen een knecht zou zijn voor de joden. Hij is het ook voor de heidenen. Vanwege *God met ons* zal de volheid der heidenen binnengaan. In *God met ons* ligt zoveel meer dan er in Boaz lag voor Ruth. In *God met ons* ligt die meerdere Boaz. Vanuit Zijn rijkdom, vanuit Zijn volheid gaan ze uit, de zendingswerkers, gaan ze uit vanuit het midden van de gemeenten, gaan ze uit van velerlei kerken, wereldwijd. Zo gaat Gods Woord uit op deze aarde. Niet vanwege de ijver van zendingswerkers, niet vanwege een zendingsdeputaatschap maar vanwege Immanuël gaat die arbeid voort. Nog is dat getal niet vol van die schare, die niemand tellen kan, die eeuwig God zal grootmaken. Nog zullen er op het zendingsveld worden toegebracht, misschien pas na tien, twintig jaar arbeiden. Gods Woord keert niet ledig weer. God zal zorgen voor de vrucht, omdat die vrucht duur betaald is door het bloed van Christus. Er zal er niet een achterblijven van die tien, van die volheid der heidenen op het zendingsveld. Ook van die heidenen hier in Nederland. Evangelisatiewerk, zegt u; ja, evangelisatiewerk maar ook van die heidenen die wij van oorsprong zijn. God zond en zendt Zijn Woord onder ons. Hoe komt het dat er nog kerken zijn, hoe komt het dat dit kerkgebouw is verrezen? Ja, zegt u, we hebben er lang over gesproken maar uiteindelijk hebben we toch deze kerk gebouwd. Komt het daardoor

dat de kerk hier staat? Nee hoor, het is alleen door Immanuël, God met ons! Daarom is deze kerk hier en daarom gaat Gods Woord hier nog uit. Hoe onmogelijk het ook voor u is om ooit zalig te worden, in Immanuël, God met ons, is er doen aan dat u als een mus en een zwaluw wordt gebracht bij Zijn altaren. Daar wil de Heere door Zijn genade nog leren met hart en mond uit te roepen: 'Mijn Heere en mijn God.' Eeuwig wonder in Immanuël. Amen.

